

Cançó de Maig

BEETHOVEN.

Com llu Natura plena d'esclat!
El sol com brillat! com riu el prat!
Les flors exhalen fragants olors,
l'humil bardissa suaus remors.
Rublert de joia reviu tot ser;
oh sol, oh terra, oh ditxa, oh pler!
Oh amor, oh nimbe de tons sublims,
com boira d'alba damunt dels cims.
Tu, august, consagres el camp fecond,
frescal florida tu estens pel món.
Gentil nineta, mon cor és teu!
Tos ulls m'ho diuen: ton cor és meu!
Tal com l'alosa vol cants i llum,
tal com exhalen les flors perfum,
així s'inflama per tu mon pit,
per tu qui m'omple d'un gai delit,
per mes cantades i danses fer,
tant com m'estimis, feliç deus ser!

Trad. J. PENA.

Tannhäuser

(Pregària)

Oh, Verge Santa; llum divina.
Mos precis escolta, són per Tu,
fes que ara em torni lleu polsina
oh, treu-me prest d'eix món tan dû.
Fes que com àngel pur i alat
solqui jo el teu sojorn sagrat
Si abans un vent de greu follia
de tu, Madona, lluny m'ha dut
Si impur daler mon cor punyia
desig del món un temps volgut
sofrint cruels dolors lluitava
i deslliurar-ne el cor cercava.
Mes tingui avui ta gran clemença
pietat de mi car feble sóc,
vora el teu tron de glòria immensa
d'humil serventa don-me un lloc
on de ta gràcia l'alta unció
pugui implorar pel seu perdó.

Trad. J. PENA.

Nana

FALLA.

Duérmete niño, duerme,
duerme mi alma,
duérmete, lucerito
de la mañana.
Nanita nana
duérmete, lucerito
de la mañana.

El Mariner

CLEMENTINA ARDERIU — J. ZAMACOIS

Quant de temps que fa — dies i setmanes — que la barca al moll Madhu té atracada, amb l'estiba a punt, i branda que branda. Si ell me la deixés, jo l'aparellava amb cent rems alats i cinc veles blanques. No aniria pas a mercats ni a tràfec; perquè lluny jo hi sé l'illa de les fades; volten-la set mars tretze rius l'amaren. Mes en ton recó tu no ploris, mare, que jo no faré com féu Ramatxandra, que trigà tants anys a tornar a casa. Com el rei seré que diu la rondalla	i duré al vaixell tot el que m'hi càpiga. A l'amic també jo vull emmenar-me'n. I al lluny cercarem l'illa de les fades: volten-la set mars, tretze rius l'amaren. Salparem en ser que llustregi l'alba. Al migdia, quan tu estaràs banyant-te, tots dos ja serem en un nou reialme. Passarem el gual, deixarem la plana. Quan es pongui el sol ja ens tindràs a casa. De tot el que hem vist te'n faré contalla. Perquè lluny jo hi sé l'illa de les fades: volten-la set mars, tretze rius l'amaren.
---	--

Jota

FALLA.

Dicen que no nos queremos
porqué no nos ven hablar;
a tu corazón y al mío
se lo pueden preguntar.
Ya me despido de tí

de tu casa y tu ventana
y aunque no quiera tu madre,
adiós, niña, hasta mañana.

La Balalí

MILLET.

La cançó que vull cantar
és un plany de la meva ànima,
és un plany d'un pobre cor
que regala sang i llàgrimes;
ai, vosaltres que m'oïu,
compadiu-me i consolau-me.

Molt petita n'era
quan jo la coneguí;
ros cabdell d'or fi
color de la rosella
olor de romaní.

Ai, la Balalí!

mon cor fervent hi veia
son goig i son sofrir.

Ai, la Balalí!

ai la Balalí quina donzella,

ai la Balalí si fos per mi,

ai la Balalí quina donzella

ai, la Balalí que no és per mi,

quin dolor i quin sofrir!

Que no canti el rossinyol
que s'apaguin les estrelles

i en el món tot desolat

regnaran en comptes d'elles

les tenebres del meu cor

i ma trista cantarella.

Molt petita n'era
quan jo la coneguí

ros cabdell d'or fi;

color de la rosella

olor de romaní.

Ai, la Balalí!

mon cor fervent hi veia

son goig i son sofrir.

Ai, la Balalí!

ai la Balalí quina donzella,

ai la Balalí si fos per mi!

ai la Balalí quina donzella,

ai la Balalí que no és per mi,

quin dolor i quin sofrir!

No et sàpiga greu...

MATHEU — PUJOL

No et sàpiga greu d'ésser petiteta,
també ho són les flors i ho són les estrelles
i ho és aquell Déu que l'amor governa.
D'un res de llavor se'n forma una arbreda;
d'un sol espurnic se'n fa una foguera;
d'un trist gra d'encens se'n omple una església...
No et sàpiga greu d'ésser petiteta.

Cançó de vela

SAGARRA — TOLDRÁ

Arrenca el gep flexible de la onada
canta la boira, xiula el bufarut,
ens esquitxa un ruixim d'aigua salada
i grinyolen els dintres del llagut.

Ai qui pensa en l'amor
o mar sonor!
ai qui pensa en l'amor!

Enllà tenim les costes oblidades,
enllà hi ha el poble blanquinós, suau,
i el llagut vinga salts i patacades
en mig del gran deliri verd i blau.
A terra hi hem deixat coses marfides
dels nostres sentiments i voluntats
i ara es van aclarint les nostres vides
com els serrells d'escuma platejats.
Allà hi ha el neguiteig del nostre viure
les punxes a l'aguait de nostra pell,
ara els neguits són coses de per riure
dintre el llagut que va tot de gairall.
Au... canta, mariner, xiscla ventada...
no perdi prou el teu delit valent,
infla't vela, remunta aigua salada,
sacceja'ns brutalment.
Sacceja'ns brutalment, o mar sonor!
Esmicola les penes de l'amor.

